

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa A. spółki z o.o. spółki komandytowej w Ł.
przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Centralnemu Szpitalowi Klinicznemu w W.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie powodowej M. S.A. w Ł.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 4 listopada 2016 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych,**
- 3) nie obciąża pozwanego kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz interwenienta ubocznego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego Samodzielnego Publicznego Centralnego Szpitala Klinicznego w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, albowiem tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń nieważnych lub oczywiście wadliwych. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozpatrzenie przyczyni się do rozwoju prawa i jurysprudencji i będzie miało znaczenie nie tylko do oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także przy rozstrzyganiu innych podobnych spraw. Zagadnienie to musi przy tym rzeczywiście występować w sprawie i mieścić się w zakresie problematyki, która podlega rzeczywistemu badaniu w postępowaniu kasacyjnym. Realizacja wskazanej wyżej przesłanki nie polega jedynie na sformułowaniu problemu prawnego bazującego na przepisach wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej. Konieczne jest przedstawienie odpowiedniego wyводу jurydycznego, wykazującego nie tylko zasadność preferowanego przez skarżącego sposobu rozstrzygnięcia zagadnienia, ale także wadliwość rozwiązania postawionego problemu przez Sąd drugiej instancji przy wykorzystaniu zapatrywań prawnych wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, opartych na

poczynionych w sprawie jednoznacznych i stabilnych ustaleniach faktycznych wiążących Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Wskazane przez skarżącego istotne zagadnienia prawne dotyczą wykładni i zastosowania art. 54 ust. 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (tekst jedn.: Dz.U. z 2016 r., poz. 1638 - dalej: „u.d.l.”), a mianowicie czy przepis ten wprowadza do obrotu prawnego ograniczenia uzależniające skuteczność zapłaty przez osobę trzecią za zobowiązania szpitala od następczej możliwości dochodzenia przez osobę trzecią tej należności od szpitala, kwestii związanych z umowami faktoringu powierniczego w aspekcie celu i skutków prawnych ich zawarcia, dopuszczalności zrzeczenia się przez mocodawcę prawa do wypowiedzenia pełnomocnictwa oraz wpływu na działania pełnomocnika, kwestii zakresu swobody umów (art. 353¹ k.c.) oraz charakteru i znaczenia rejestracji zdarzeń gospodarczych w księgach rachunkowych.

Skarżący powołał się także na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, a mianowicie art. 54 ust. 5 u.d.l. celem wyjaśnienia, czy wynikające z tego przepisu ograniczenie dopuszczalności zmiany wierzyciela publicznego szpitala wyłącza możliwość skutecznego spełnienia przez osobę trzecią (art. 356 § 2 k.c.) na rzecz wierzyciela publicznego szpitala świadczenia, do którego był zobowiązany dłużnik. Wykładni wymaga także, zdaniem skarżącego, art. 921¹ k.c. w zakresie tego, czy stanowi on jedynie formę rozliczeń czy wobec treści art. 54 ust. 5 u.d.l. oraz w kontekście umowy faktoringu powierniczego jest elementem wskazującym na fakt dokonania zapłaty przez osobę trzecią na rzecz wierzyciela publicznego szpitala z zamiarem spełnienia świadczenia.

Oparcie wniosku na przyczynie kasacyjnej z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne kontrowersje, nie doczekał się jeszcze wykładni lub jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. Należy jednak przytoczyć przykłady takich orzeczeń i wykazać istniejące między nimi rozbieżności

(por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2012, I PK 144/12, niepubl., z dnia 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08, niepubl., z dnia 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07, niepubl. i z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08). Skarżącego obarcza przy tym ciężar przedstawienia wyodrębnionej i pogłębionej argumentacji prawnej, wyszczególniającej dostrzegane przez stronę poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2009 roku, I CSK 111/09, niepubl. i z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08, niepubl.).

Przedstawione we wniosku o przyjęcie skargi zagadnienia prawne nie spełniają wymagań wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., albowiem dotyczą zagadnień nie mających w istocie rozstrzygającego znaczenia dla wyniku sprawy, jeśli zważyć na podstawę faktyczną i prawną zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego, zasądzającego od kupującego (pozwanego) na rzecz sprzedającego (powoda) nie zapłaconą cenę sprzedaży towarów. Zagadnienia prawne przedstawione przez skarżącego we wniosku o przyjęcie skargi, być może interesujące z prawnoteoretycznego punktu widzenia, są oderwane od głównego motywu uwzględnienia powództwa, sprowadzającego się do respektowania naczelnej zasady prawa zobowiązań, nakładającej na dłużnika obowiązek wykonania ciążącego na nim względem wierzyciela świadczenia, zwłaszcza, jeśli kontrahent spełnił uprzednio swoje. Dotyczą ponadto głównie relacji prawnych między powodem i interwenientem ubocznym, nie zaś stosunku prawnego między powodem i pozwanym będącego podstawą powództwa.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz powoda, który wniósł odpowiedź na skargę kasacyjną, znajduje podstawę w art. 98 w związku z art. 108 w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. Na podstawie art. 107 *in fine* k.p.c. odstąpiono od obciążania pozwanego kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz interwenienta ubocznego po stronie powodowej, który wniósł odpowiedź na skargę kasacyjną pozwanego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2012 r., V CZ 141/11, nie publ.).

r.g.